

ДЕДА ПОВІСТЬ

Місочник Української Католицької Церкви в Польщі № 6 (18) Рік II

Святкування Століття Згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії

*Добрий Господі,
позки його величі
і по еті роди його вірість. (Іс. 100,5)*

У вічному місті Римі відбулася на початку травня цього року перша частина головних, ювілейних святкувань століття Згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії. Друга частина святкувань проходитиме під кінець серпня в Україні та всходи там, де живуть і працюють Сестри Служебниці.

Було ще свято не тільки Сестер Служебниць, на яке вони так численно прибули з 14 країн світу, але й щої нашої Церкви і народу. Благодарні св. Літургії відступили 1 травня на гробі смищеному ченника Йосафата в базилії св. Петра, і 3 травня в соборі св. Софії. В цьому торжестві взяло участь 5 напіх владик, 35 священиків і багато монахів різних чинів. Були також представники латинської Церкви, два віладики та делегатки Управи всесвітньої організації головних настоєльчиків з Риму.

В преосвященній Архієпископії Мирослава Марущинського передусім поляку Всешильному Богові за все його ласки дани Згромадженню Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії, а разом з тим шістому уніанському народові... Дякуемо Господеві за ті чудеса, і на працю не тільки на Україні і в краях Середньої Європи, але і за окантом: в Канаді, Бразилії, США, (Закінчення на 2 сторінці)

«Повинен бути його серцем»
Інтерв'ю з Архієпископом Антоніо Франко, Апостольським нунцієм в Україні.

- Скажіть, будь ласка, з якими почуттями Ви гортеєтесь розпочати своє місто в Україні?

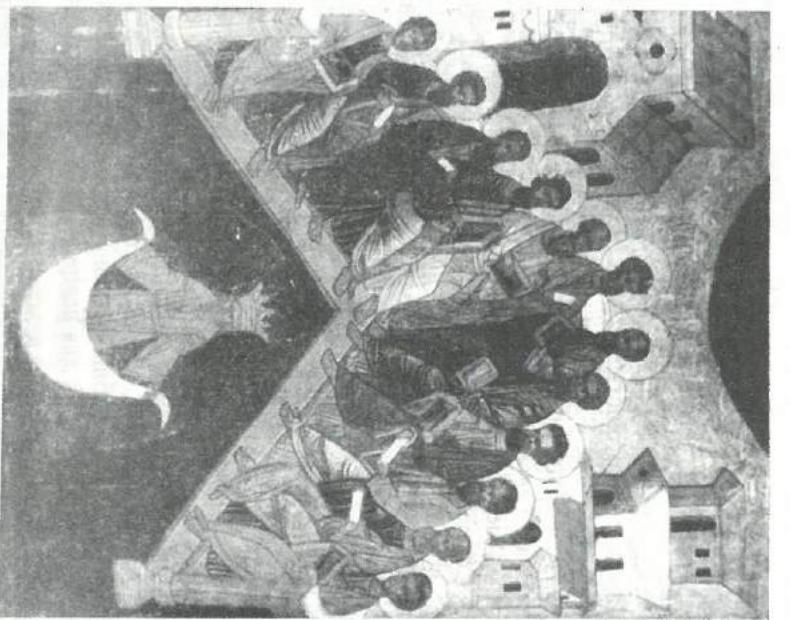
- Господь Бог, через прихильний вибір, зроблений Святым Отцем, дав мені великий дар: можливість служити Церкві, яка навіть і ціною мучеництва засвідчила свою вірність Христові й Папі.

Вважаю це особливим привілеєм і тому мое перше почуття - це глибока відчіність Богові і Папі. Мушу призначатися, що відчуваю також велику радість. Радість з можливості ваново обніти Блаженшого Кардинала Любачівського, єпископа Яворського, владику Стерніка та інших єпископів, з якими я вже познайомився тут, в Римі, або під час моєго першого короткого перебування в Україні. Радість змогти зустрінутися з тими героями християнськими громадами. Радість представляти Святого Огля в країні, що є спадкоємцем славної Київської Русі, яка, нарешті, може підтвердити свою національну самостійність і у повноцінні виявити багатство своєї духовної і культурної спадщини.

До тих почуттів, я б сказав «захоплених», додається усвідомлення грунтовів, внутрішніх та міжнародних, які доводиться устроювати Україні в цей такий важливий момент історії.

- В цьому контексті як Ви, Владико, бачите свою місію, як представника Папи?

- Думаю, що саме в цей момент серйозних трудів, предстаїв, представник Святого Огля, і при цьому папа Івана Павла II, покликаний до здійснення благотворної (Закінчення на 2 сторінці)

Ще про роль Церкви
в житті нації
червень 1992 р.

Світ і людина

Повну статті о. Б. Панчака п. з. «Сенс виннання» («Благовіст», ч. 12, 1991) сідід по-моєму розшинюючи як дуже важливу подію. Автор переконливо доказує велику роль нашої Церкви в житті національної мечності, знаходячи аналогію з долею Ізраїля під час вавілонського переселення.

Мабуть небагато вже можна додати до думок, прощилих на папир о. Панчаком. Проте думаю, що було б доцільне дещо уточнити, чи радше розвинути. Конkretnо їдееться тут про виковну роль Церкви в житті нації (не лише меншості) у контексті історії та міфології.

Очевидний є факт, що основним завданням Церкви «вогюючої» є спасіння людей та побудова Божого Царства. «Якось так» склалося, що людство в основному поділене на поодинокі нації (наці - пе загал всіх людей з однаковою національною свідомістю). Ця обставина зумовлює відповідну поставу Церкви: Церква не може підхолити байдуже до національних проблем. Зрештою, мабуть не існує такий елемент людської природи, до якого могла б зबадувати Церква - аже її справою, її післанництвом є спасіння цілої людини.

Чи однак завжди добре поступає Церква (крапе сказати - її члены) у відношенні до національних проблем? Чи духовні особи та мирини завжди вміло

(Закінчення на 3 сторінці)

НА НАШ ПОГЛЯД

Світ і людина

Вавилонські священики, добираючи собі молодих адептів, провіряли перш за все юно побо до науки. Коли приходила молода людина на іспит, завжди запитували її про те саме: чому хоче присвятити себе пізнаванню таємниць світу? Одні відповідали, що хочуть здобути ставу і щоб їх подивляв свт. Інші заявляли, що хочуть в цей спосіб розбагатіти. Ще інші мріяли пізнати таємниці, щоб в цей спосіб здобути владу над людьми і світом. Виявилось, що нікто з них не був пристигти.

Прийшов пастушок з малого села, якого приваблювало все нове і всякі таємниці світу. На питання: чому хоче присвятитися пізняванню таємниць світу дивився взоране небо і думав: що це таке ці янси крапки у безмежному Космосі? Вони мене весь час цікавили і тому приходжу до вас». Тільки він удонівся вступити в їх ряди.

Це оповідання, хоча дуже давнє, пригадується мені завжди, коли надходить піт, коли прикроє нам на думку Конструктора світу, в якому живемо, і він эмушує нас до задуми над сенсом життя. Червень це місяць довгих днів, це час, коли мене думамо про науку і працю, мріємо про зміну середовища, мандрики і пізнавання цікавих закутків землі. Хотілося би, щоб під час мандровок і візідів в кожному з нас залишилося щось з цього пастушка. Дивімся в «зорянне небо», слухаємо шуму струмочків, видаваймося в безмежне море, хай будуть вони діяльні від хрестянської поведінки.

Наши мандрики, відпочинок і близький контакт з природою є нагодою, щоб ми ставалися країнами, шляхетніші. Буде це можливе тільки тоді, коли буде дивитися в образ могутнього Бога, яким є наш світ. Допоможут нам у цьому різного роду тaborи і осередки релігійного життя, наприклад Сарепта. Такі місця спричиняються до поєднання душі з природою і Богом.

0. Г

ГОЛОС МОЛОДІ

САРЕПТА '92

Чи Шевченко ще поміж нас!

Кожного року згідно з традицією, впаштовуємо конференції та організуємо концерти, присвячені його пам'яті читаючи його вірші, пригадуючи життєвий шлях. Але чи сяємо істини, чи може ковзаємося на поверхні?

Своє переживання поезії Тараса Шевченка передають учні...

ТАРАСЕ !

Іде весна. Я так довго на неї чекала і навіть думала, що вже не залежить і можливо бачиш, все ж таки дочекала...

Кажуть, що на все приходить час, правда, прийшов час на мою весну, тому пишу до Тебе. Тужно мені до козаччини, до вишневих садків, Дніпра, степів, до України! Буває, що маю враження, якби я народилася не годі, коли повинна.

Не думаєш, що це дивне ?...

По суті це від мене не залежить і можливо тут тепер є мое місце, але це, хіба, не таке важливе, не про те я хотіла писати.

Поставили тут Тобі пам'ятник. Дуже оригінальний і люди тішаться, що мають на чужині клаптик своєї святої України і Тебе.

Пишеш, що: «...встане Україна ...», що: «...спочнуть невольничі утомлені руки і коліна одпочинути кайданами куті ...», що прийде воля ...

Вона прийшла, Тарасе, огорнула Україну, визволила наші душі і заглянула у серця. Бачиш, ми піднеслися з колін! І кожен має тепер свою весну.

А суд? Шо буде з судом?! Чекаю, хочу, щоб винні були покарані, - я мстива, правда?

Люблю Твого «Осію...», зрештою люблю багато Твоїх віршів, але цей мені найбільш подобається.

«...Скажи, що правда оживе, натхне, накличе, належе...», «...слово нове меж людьми криком гонесе і люд окрадений спасе од ласки царської...» - звучить як пророцтво. Тим паче, що всі Твої надії здійснюються. Тепер, Ти, певно, Молися, молися за неї і за нас; знаю, нам треба молитви.

Знаєш, тепер не треба мені нічого. Я вільна і щастлива, бо маю родину, маю Україну і Тебе, але тим чином я єгоєтка, малка, сіра одиниця, яка в коробі поделі втолпитися. Ти підніс народ, показав важке ярмо, яке він століттями носив і дозволив, розказав його кинути! Завдяки тобі ми схаменулися, а інші великі доверишили почате Тобою діло.

І я як зроблю те, що маю до зроблення, прийду до тебе і тоді разом помолимось, разом засліваемо, а наші думки і серця полинуть: «...на ясні зорі, тихі води...»

уч. II кл. ліцею в Білому Борі.

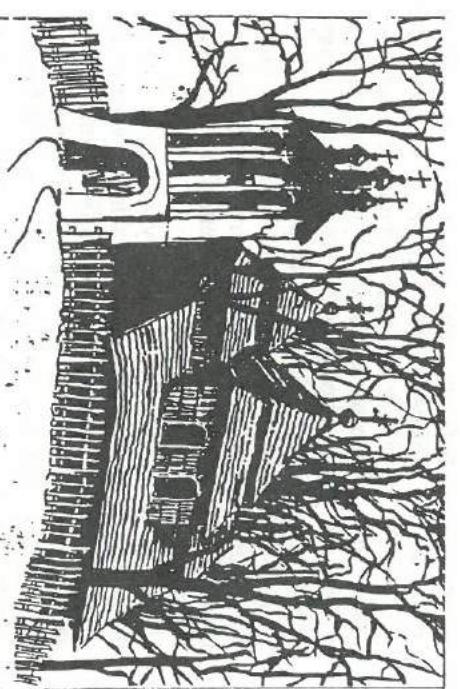
Доля

Т. Шевченко

Карта участника(ці)

1. Ім'я і прізвище .....
 2. Рік народження .....
 3. Адреса проживання .....
 4. Назва школи .....
 5. Парафія .....

Організаторський Комітет

Полемо до відома молоді, яка бажала би доповнити свою християнську свідомість новим досвідом, що в Команчі проходить мультиліній табор Сарепта '92. Для молоді середніх шкіл (з 1-го до 4-го класу) від 28 червня до 10 липня. Для студентів та професійної молоді від 12 до 25 липня.

Сарепта - це своєрідна форма катехизації, яка має на меті поглибити життя з віри і запровадити до таїнства Божого діяння - вона зродилася з потреб самої молоді, яка бажала брати активну участь в житті Церкви.

Досі пе одинока форма спільноти зустрічі молоді під час вакацій, вона дає нагоду привласматися над своєю християнською тодіжностю, помагає віднайти зміст життя, вчить розуміння духовної традиції та молитви.

Заяву про бажання взяти участь у Сарепті просимо передати до свого пароха (належить подати ім'я, прізвище, а також рік народження).

До відома тих, які бажають приїхати на Сарепту!

Необхідно взяти з собою:

1. Святе Письмо.
 2. Молитовник.
 3. Церковний та народний пісеннік.
 4. Зошит та ручку для писання.
 5. Взуття на зміну (також спортивне).
 6. Туристський посуд (горнятко, ліктарку, піж, ложку, виделку і т. д.).
 7. Намет.
 8. Оляг наподень і на неділю та щось проти долчу.

9. В миру можливостей м'ясні та рибні консерви (не обов'язконо).

10. Гроши на спільне харчування (200 тис. зл.).

Передбачаємо мандрівки в гори і зустрічі з цікавими людьми.

Організаторський Комітет

«БЛАГОВІСТ» СТОР. 4

ДІТЯМ

Легенда про пшеницю

Давно, давно, коли перші люди жили в рако, ніхто не знат, що таке голод. Перші люди були спасливі, мали чисті сердя і тінилися Божою любов'ю. Уся природа була неначе одного родиного і у ній панувала найкраща гармонія. Перши люди з природою і усіма звір'ятами жили, як найкращі друзі: звір'ята не боялися людей, птички співали подум пісні, струмочки промовляли до людей райською, тепер забутою.

Сатана завидував одначе людям і відмовляла постослуху супроти Гостпода Бога. Адам штов за намовою Єви і тим способом знікнуло щастя і радість перших людей. Звіри поховалися у лісах, перелікані птахи відлетіли далеко. Адам і Єва голод, але коли прийшла зима і сніг зачинав поля, вони чекали смерті у холодних печерах. Вони перестали вірити, що Бог може простити їм зло.

Диявол радів і вигадував людям нові турботи. Одного разу післав до Адама велику чорну гаджку.

- Чому ти не шукаш порятунку. Бог заховав у землі багато доброї пожниви. Зори поє і вони вродить все, що собі забажаеш.

Прийшла весна. Адам зробив з дерева рало і почав орати перед своєю печеркою. Важка це була праця. Минула весна, минуло літо, а нива залипила порожня, бо не було насіння.

- Ори знову! Сказала гадюка Адамові. Ори глибше. Їжа засипана глиною. Адам знову почав працювати, під плив йому з чола, а на ниві, як раніше, нічого не виростло. Ори, ори, Адаме, ще глибше - синча гадюка і злобно сміялася.

Замість хліба росли на ній булавки і бур'яні.

Змілосердився Гостполь Бог над людьми і послав їм ангела.

- Адаме, я прийшов доломогти тобі. Дай мені твоє рало. Адам одинак не бачив ангела. Коли-бо людина втратить чистоту душі, втрачає іздібність бачити духовніс. Вона здібна бачити лише земні речі.

Засумував ангел і спози полилися йому з очей. Адам вів свою скибу, а за ним ішов ангел ітико плакав, розівавочі золоті сльози. Розсипав їх стільки, що аж сам здивувався, а потім почало ясніти.

Одного весняного ранку вийшов Адам на своє поле і побачив, що воно вкрите, наче килимом, тоненькими зеленими рослинами. Рослини зелені, виростали, а згодом появлююся на них колосся. Шораз більше вони напивались і золотли. Одного липневого ранку надліті з лісу пташки і радісно запіврінкали: «пшениця», «пшениця».

Зрадили птародичі, коли побачили птахів, що літали над нивою, які золоті спілим зерном. Вони в польмій молитві припадли до землі і тримчими руками притягали і цінували зерно.

На основі «Веселки», ч. 8/12, 1955 р.
опрацювалася с. Романа СНДМ

З кінцем травня завершуються широкі заходи зв'язані з туже важливим і відповідальним кроком - введенням лев'ятилітків у таїнство Єхаристії. Здійснюють це саме годі, коли діти мають лев'ятирі, хоч у молитві в тайні миропомазання слова: «Сам Владико, другий йому і причастя святого тіла і чесної хрести Христя твого» проказується над немовлятком. Котра практика країна (якщо вже вживати в цьому контексті вживати таке слово) - причастя немовлят чи кількалітніх дітей. Кожен вибір, як усе. що літське, недосконалій. Пряхильники другого закладають першому, що відбувається це поза свідомістю. Пряхильники другого закорюють другому за інструменталізацію таїнства, загублення його глибини і брак пропорції між змістом а другорядного формою. Дискусії, такий-бо її предмет - містерія, не закінчується николи. Визнанням власної, просто літської обмеженості є чудові слова з закінчення Літургії Василія Великого: «Словомілося і звершилося, скільки в нашій силі, Христе Боже наш, твого промислу таїнство».

Мистецтво поезії

Слова: Б. І. Антонич

Музика: о. М. Б. Дрозд

Allegro (♩ = 144)

1. За - хо - пле - ний ді - твак, за -
- хо - пле - ний кра - со - - ю, о -
- дин із тих бур - лак,
- кі жи - вутъ ро - го - - ю. о -
- дин із тих бур - лак,
- кі жи - вутъ ро - го - - ю.

Захоплений докраю,
мо в барва в рожі згусла.
Нічого більш немао,
лишень кедрові густа.
Для Нього хочу грati,
руково в густа бити.
Сто струн, мо в сріблі грati,
що ними кедр обвитий.

Час задзвенити у труну,
пригорне Бог мене,
і вислужену струну
косо перетне.

На чужині

Тільки часом до хмаронки

Скажеш ти:

«Ой хмаронько, ой чаронько,

Не лети.

Зрви з мене це листячко,

Це листячко-намистечко

Без краси,

У рідну родиноньку,

На мильну Вкраїноньку

Віднеси».

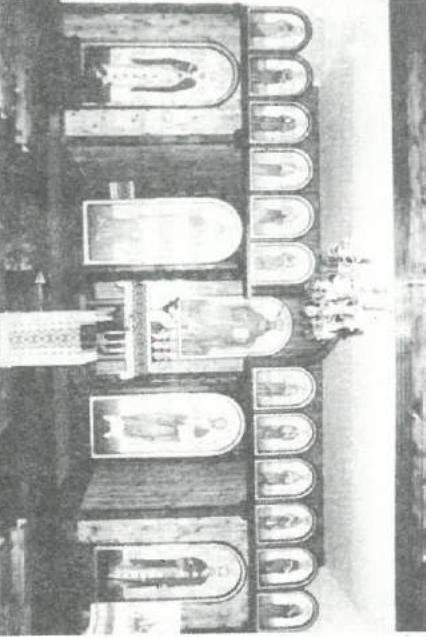
Олександр Олесь

«БЛАГОВІСТ» СТОР. 5

МЯСТКО

Більшість копійних мешканців села Селиська над Сяном (буального повіту Березі) після виселення у 1947 р. живе в Мястку на Слупчині. Як греко-католики мають в цьому містечку від кількох років «свою» церковлю. Свою, бо своїм копітом її відпігували,

адаптуючи до цього відповідне приміщення римо-католіцького парафіяльного будинку. Звичайно, за згодою власника дому, якому, як мені здається, цей будинок не дуже, а та й зовсім не потрібний.

Нині церковця, а точніше капличка естетично упіvana, зі скромним іконостасом.

Під керівництвом пана Сидора ліє церковний хор.

Під час переселення у 1947 р. на західні землі Польщі, залишили в рідному селі побудовані на свій рахунок не лише муровані будинки кооперативи, читальні, бібліотеки і театру, але і дерев'яну церкву, яка стоїть там до нині та служить як храм місцевим полякам. Отже переказання в Мястку цього будинку римо-католицької парафії місцевим греко-католикам можна було би вважати добрим прикладом здійснення людьми Божих Заповідей.

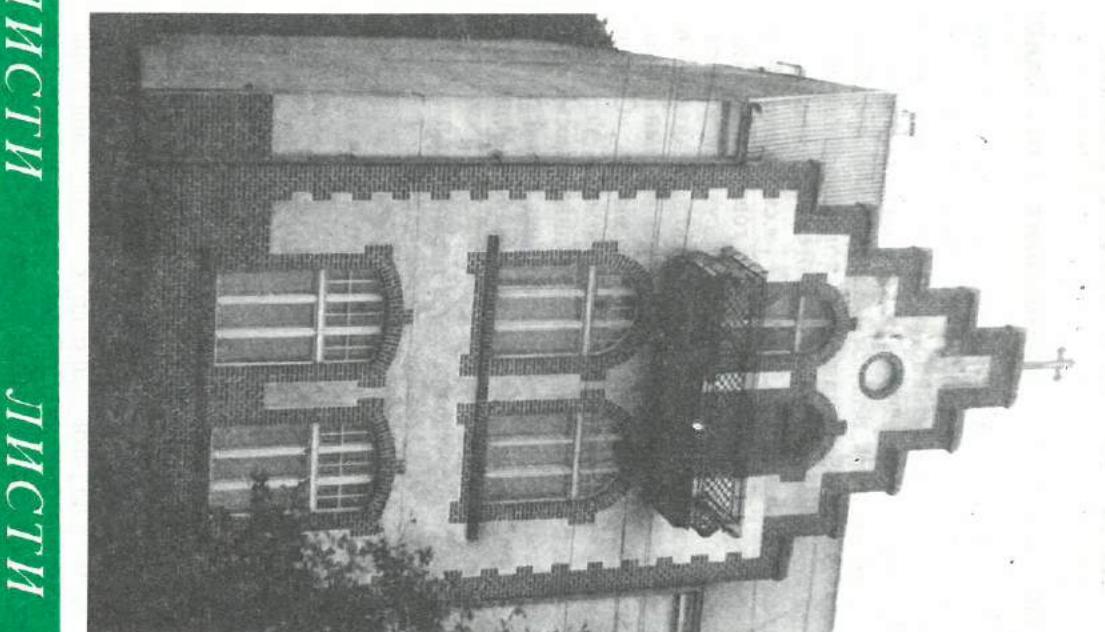
Йосиф Бак

До церкви приїжджає багато людей з околиць Мястка так, що всередині дуже тісно. Крім цього несручний священик у церкву, такий як до житлового будинку. Можна було б зробити кращий, але власник будинку не погоджується на це. От, що значить бути, тобто не бути власником. Я часто задумуюся над тим, чи не міг би власник будинку, розуміючи потреби місцевих греко-католиків, і взагалі напіші Церкви, цей дім передати нам на власність, звичайно, в ім'я Божої любові до своїх братів і сестер, із простої християнської зичливості, з потреби серця і розуму робити добре для Божої слави. Такий будинок був би греко-католицької парафії і нашій громаді вельми потрібний. Був би там не лише храм але і помешкання для священиків. Знайшлися би в ньому і місце для української святині гурту ОУП, який працює дуже активно.

Ієрапархія Римо-католицького Костела, підручночі цей будинок Греко-католицької Церкви в Мястку мала б народу хоча б в невеликій мірі скомпенсувати нам довгі духовні і матеріальні страти напіші Церкви на швиденно-східних територіях сучасної Польщі. В цьому випадку був би це не лише дарунок греко-католикам, а рекомпенсація наших втрат.

Більшість парафіян в Мястку це бувши мешканці, згаданих вище, Селиськ, які після переселення у 1947 р. побудовані на свій рахунок не лише муровані будинки кооперативи, читальні, бібліотеки і театру, але і дерев'яну церкву, яка стоїть там до нині та служить як храм місцевим полякам. Отже переказання в Мястку цього будинку римо-католицької парафії місцевим греко-католикам можна було би вважати добрим прикладом здійснення людьми Божих Заповідей.

Йосиф Бак

Листи

Листи

Гти простою дорогою

Читаючи статю Павла Кременського, поміщену «Нашому Слові» від 3 травня 1992 р. під заголовком «Греба віднайти дорогу», думаю чи не краще було б іти простою дорогою. Пропонована автором дорога (за винятками) не є дорогою без поворотів. Вона є простою для поодиноких, а решті, більшості, робиться зауважи, осуди та почання, якими хочеться оту більшість навести на свою дорогу.

Хочу висловити певні зауваження, не тільки мої, до статі автора.

Торжество звязане з відкриттям пам'ятника генію українського народу Тараса Шевченка в Білому Борі організувала школа і Комітет будови комплексу школи і пам'ятника в Білому Борі. Ці дві установи найбільше внесли зусиль, щоб Шевченко став на Кошачинці.

Так є цілому цивілізованому світі, що організацію вроночістостій займається організаційний комітет, що мало місце і в цьому випадку. Щодо способу і перебігу святкувань ГУОП не внесла негативних зауважень.

В доказ довірі я і компетенції, волею нашого суспільства, організатори побажали присутності єпископа Перемиської єпархії Івана Мартиняка, як свого провідника, що багато вчинив і чинить надалі заdit духовного і національного відродження нашого суспільства в Польщі. На жаль, одниням це не подобається, і розповідють вони вигадки, буцім-то Владика діє на некористь українського суспільства У Польщі. Що ж, успіхи у веденні Української Католицької Церкви спідами митрополітів А. Шептицького та Йосифа Сліпого дяких іритують.

Вроночістості прошли згідно з усіма правилами; віддано напілне кесареві Богу. Присутні з Польщі та почесні гости з-за кордону з величим визнанням віднеслися до форми проведення вроночістості.

Щодо уваги автора про неучасть верхівки Православної Церкви, то я сумніваюся чи вони добре почували б себе серед наших синьо-жовтих прaporів. Знаю такі ситуації, де на звук патріотичних пісень (оплескуючи глядачами) та на вид козацьких шароварів вийшли з зату.

Якщо йдеться про критичний підхід пів'янки - пані Ірини Калінець до Православної Церкви, то тут не знаємо, про яку Церкву йшося, бо на Україні є дві Православні Церкви. Одна, яка служить Українському народові. У 1686 р., яка до сьогодні не засудила злочину

голодомору в Україні і завдали неї мако в церквах мову «старшого брата».

Докорів пані Калинець я не чинив би. Це постать нам відома з доброго боку. Вона і сотні інших львів'ян та галичан-патріотів, спричинила до успіхів референдуму на сході і півдні України.

Автор виявляє невдоволення складом учасників торжества в Білому Борі. Я думаю, що вже нічого не відімо - сталося, але тут також не є зайвим, що Павло Кременський, як творець українського буття в Польщі, до сьогодні не додложив зусиль, щоб допомогти нашим православним братам Люблінщини, Холмщини, Підлясія, привернути рідну мову у хід церквях. Любопіння не один раз гололосно наполягали, щоб задіяни ренесанс в іх Церкві, але вказівки годинника демократії стоять тут на місці.

Холмщани також добре знають про свого земляка Михайла Грушевського, який нашу землю історію не писав мовою «старого брат». Не висуваючи пуг територіальних претензій, а підтверджуючи історичні факти, хочу пригадати, як поет ставиться до міста Холма:

«... Там, де зеір ревів голодний
Серед лісу на шипілі
Виріс Холм і став на варти
Української землі ...»

Підпишку зі своїм поетом Іваном Киризюком також усвої культурно-економічний діяльністі звертається до наших коренів, які запустив король Данило і співпрацють з братами-мі-українцями з Волині.

Моя, а також багатьох інших, яким не байдужа українська справа, точка зору відносно Володимира Мокрого зовсім відмінна від тієї, яку представляє П. Кременський.

Д-р В. Мокрій - це мудра людина і патріот Українського народу. Тишиться величим авторитетом не лише в Польщі, але також за кордоном. Юридичний підхід до розв'язання міжконфесійних проблем був найбільш оптимальним в демократичній дійсності. Старання про повернення відбраного сталінським безглуздам майна є одною дорогою у розв'язанні цієї проблеми - це пошана власності і гідності людини. Це треба розуміти як процес нормалізації. Торкається це «східної стіні» - Перемишлі, Кросненським та Новосанчичі. В. Мокрій, будучи єдиним постом украницем у сеймі, натрапляючи на невідмінні опори не тільки для нас

вчинили. Треба рішуче визнати, що хоч мав небагато вільного часу, був всюди, де розглядалися українські справи. Хто бачить д-ра Мокрого в іншому світі, характеризує його тенденційно і необ'єктивно.

Розбити лемків є наслідком окреслених історичних дій. Початку треба шукати вже в царській експансії, де за російське золото перетворювало нас в московофілів. За юдині срібняки люди називали себе русинофілами. Активність русофілів зростає з днем проголошення незалежності України. Сепаратисти, в особі пана Маточі, творять міф русинства як окремої національності, що суперечить науковим доказам. Також «ведмежо прислуху» чинять велику кривду лемкам. До цієї теми рішуче повинно віднестися «Наше Слово», і відводити лемків з блудного кола.

Як до сьогодні мало зроблено у цій справі.

Володимир Слюсар
Сянік

Шановна Редакціє!

Висловлюю Вам свою вдячність за корисну працю. Це одно, що не промінає - праця з любові до Бога і близьких. Я хочу поділитися з Вами своїм скромним поетичним надбанням і висипаю Вам останньо складену мною пісню:

Молися мій брате, молися моя сестро,

Най в серціх не гине святе Україні,

Молитва до Бога, одна єдина дорога,

Дорога до Божого миру.

До щастя в родині її всій Україні,

I єдні вісі будуть, того не забудьмо,

Що всіє добре є від Бога.

І ласка спасіння, і дар Воскресіння,

I радість небесна, премного.

Ольга Бланшук

Вроплав

МІСЯЧНИЙ КАЛЕНДАРІЙ

4.06 (22.05.) - Вознесіння Господне

Свій літургічний рік Церква створила згідно з тим, що проповідь святителя Луки. В написаних ним «Діяннях святих апостолів» читаємо: «Він (Христос) показував Ім себе також у численних доказах життям після своєї муки, з'являючись тоді вже і розповідаючи про Боже Царство» (1,3). Запливши апостолам місійний наказ і приобіцяви зіслання Святого Духа Христос «понад все, що є на небо» (Пк. 24,51) і «хвара в землю його з-пред очей твоїх» (Діян. 1,9). Що говорить нам цей, у своїй зовнішній формі так чужий сучасній ментальності празник. Скористаємося недоблінованим ікона-джером богословської мудрості - тропарями ікона-камі празників. Кондак Вознесіння вістить: «Совини-ши промисел щодо нас і те, що на землі, з'єднавши з небесним...». Отже, у Христі людина і вже її свят, в небаненні і новий спосіб, нав'язала контакт з внутрішнім життям самого Бога. Іконіна віднайшла себе в Богі. Піднесенна до неба, яким є воскреслий Христос, радісно повертається в свій Єрусалим (пор. Лк. 24,52), бо він вонсіся книж не відлучачись, але не відступно перебуваючи і кільце до тих, що любять його «як з вами і ніхто проти вас» (кондак Вознесіння).

Празник Вознесіння в перших споглядях виключений в одне спільнє святкування Пасхи і Г'ядицяни (за теологією св. Івана Богослова) окремим святом стає в IV ст.

7.06 (25.05.) - Неділя Святих Огнів Нікейського Собору

Знаменного рисою нашої літургійної традиції є пригадування Вселенських Соборів - він в історії Церкви, на яких формулювалося істинне віровчення. Собор в Нікейі зібрався у 325 р., щоб відкинути ересь (неправиль-вчення) поширювану Ариєм. Стихира з вечірні той неділі коротко передає нам суть тих змагань: «Хто твою, Спасе, ризу роздеї? - Арий, - сказав ти, - який розділє одновісностіне начало Троїці. Він і Несторія начин не призначати Богороди-чио. Але Собор у Нікеї протого лосив тебе, Гостіоди, Сином Божим, співпредставничем з Отцем і Духом».

25.06. (12.06.) - Пресвятої Євхаристії

«Щоб нас не змушувано до процесії в день Божого

Тіла, цебто, щоб ми також мали ходити зі Святыми Тайнами, бо в нас є інший спосіб і практика Тайн». Як же міцно латинська практика мусила насторожувати спадкоємців східної традиції, що наші співокупи включили це застереження, як 7 параграф, до артикуль берестейської унії. Однак тиск різних обставин привів до того, що в богослужіннях, а відтак неминуче в духовності, з'являються латинські елементи, які цілієві, що відповідають дуже часто внутрішньо суперечливі, нелогічному і непослідовному. Замойський синод з 1720 року наказує святкувати празник Божого Тіла і в напій Церкві. Львівський синод з 1891 року підтверджує це рішення.

Празник Божого Тіла встановлено в латинській Церкві в ХІІІ ст., щоб довінити культ Євхаристії і, перш за все, протидіяти, започаткованій Бернгардом з Тур, ІІ деспердації. Бернгард (1000 - 1088 рр.), надаючи перевагу розумовому підходові до правд віри, заперечував дійсність тіла і крові Христа в Євхаристії, наважав, що причащаючись приймається його думкою, бо переміна хліба і вина в тілі і крові неможлива, тому що він уже існує і не може приймати нової матерії. Доводив він, що освяченням не єдінственість переміна речі, але зміна значення: хліб переміняється в тіло духовно, тобто стається символом і запорукою духовного сдання вірних з прославленим Христом.

Введення цього празника обґрунтовано црквенним наодруженням за хулу з Христом в Євхаристії. Пізніше від свята впроваджено теофоричну (богоносну) процесію, яка в період контрреформації стала полемічною маніфестацією католицизму, а в Польщі, від часів подій (1795 р.), в свідомості вірників участі в ній була демонстрацією національної приналежності.

Святкування цього празника на місії, з використанням латинського богослов'я і практик, є несумісне з так місіонізмом у нас, зокрема генер, бажанням збереження і підекання власної тотожності. Можна то аргументувати тим, що:

- на Сході ніколи не виникала дискусія на тему реаль-

ності Євхаристії, тому що по-іншому пішли би туди спасительних діл Христа, називаючи їх «тайами», отже чимось недоступним для дискурсивного розуму;

б) в обряді процесії, під час якої несеється Святе Тайни в монстрації (від лат. monstrare - показувати) год віднайти хоча б найменший слід згідності з волею Христа, котрий встановлює його однозначною силою: «Істоте» і «тайме» (Мт. 26,26-29; Мр. 14,22-25;

Лк. 22,15-23; 1 Кор. 11,23-25). Євхаристія це пожива (даже її говоримо «гостя на вечери»). Літургійний гений виділяється від інших ритуалів, в яких таке важливе місце займає ікона, з логікою і великом сенсом упорядковував піділть Богочесноти: кожна природна дійсність, піднесена в Літургії до вишого виміру, зберігає свою конститутивні ознаки - споглядається іконою, хліб споживається.

о. Богдан Панчак

Про нас - уже з нами

Грядуче чотирисяліття Берестейської унії спонукає широкі кола людей зацікавлених токо, що благата оглядали епохальнюю подію, до заходів, які дозволили би країце осмислити ієнезу і наслідки акту з 1596 року. Друковане нижче комонік говорить про зустріч проведеної неподалік в Ополо, у великих гостинного спарха того міста - епископа Альфонса Носсолія. Президентом рефлексії була екзелізология, тобто розуміння таїнства Церкви конструкторами і спадкоємцями Берестейської унії. Тему розглянуто з багатьох перспектив. Аналізовано своєрідність уніатської екзелізологии, характеризовано полеміку лояколя Унії, обговорювано функціонування засади «Extra Ecclesiam nulla salus» («Поза Церквю немає спасіння») і спроби подолання екзелізіогічного експлозивізму.

Międzynarodowe Sympozjum Eukumeniczne «Eklegjologia Unii Brzeskiej Próba relektryki eukumenicznej»

W dniach 4-6 maja 1992 roku odbyło się w Diecezjalnym Instytucie Teologiczno-Pastoralnym (Filia KUL) w Opolu międzynarodowe sympozjum naukowe na temat «Eklegjologia Unii Brzeskiej - próba relektryki eukumenicznej».

W sympozjum organizowanym przez Instytut Eukumeniczny KUL i Instytut Teologiczno-Pastoralny w Opolu brało udział 40 osób z Polski, Ukrainy, Słowacji, Moraw, Bośni, Austrii, Anglia. Reprezentowali oni Kościoly: prawosławny, grekokatolicki, rzymskokatolicki (jeden z uczestników był anglikaninem). Byli to teologowie, historycy Kościoła, duszpasterze a także grupa studentów IE KUL.

Sympozjum miało charakter roboczy. Było ono kontynuacją prac sympozjum eukumenicznego, które odbyło się w Opolu w roku 1989. W trakcie sympozjum podjęto próbę wspólnego (rzymskokatolicy, prawosławni, grekokatolicy)

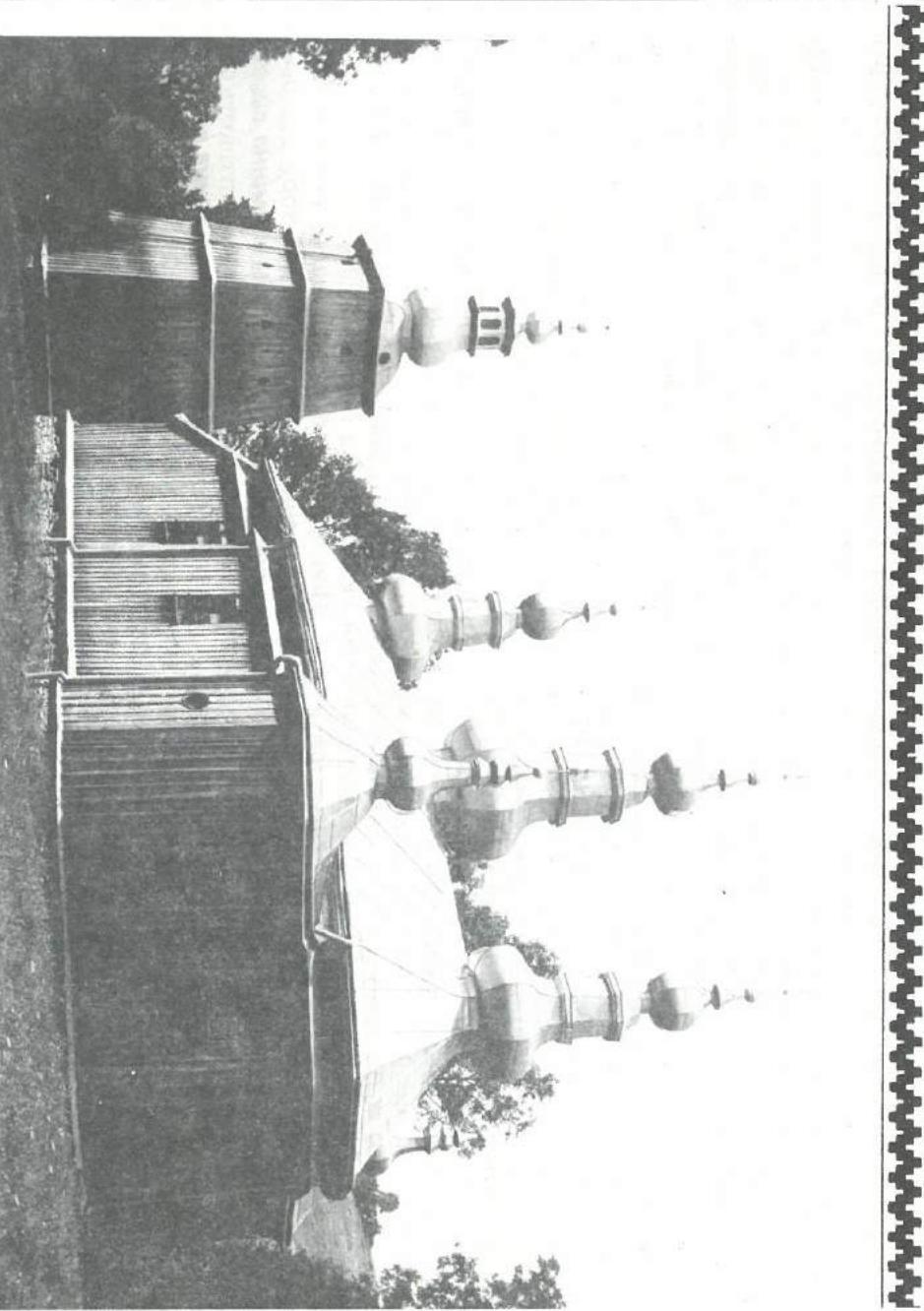
preanalizowania teologicznych przesłanek Unii Brzeskiej i konfrontowania ich z teologią Kościołów siostrzanych, która uznaje Kościół prawosławny i Kościół katolicki za Kościoly-siostry.

Uczestnicy sympozjum pochodzący z różnych regionów Europy dzielili się otwarciem i szersze własnym punktem widzenia oraz pastoralnym doświadczeniem trudności, jakie zachodzą dzisiaj w trójstronnych relacjach prawosławni - grekokatolicki - rzymskokatolicy. Mówiono o «dramacie Unii Brzeskiej», która doprowadziła do skutków odmiennych od intencji twórców. Podkreślano też, że dzisiaj istniejące katolickich Kościołów wschodnich jest faktem; niektórzy uczestnicy sympozjum uważały, że należy dążyć do aktywnego zaangażowania grekokatolików w dialogu eukumenicznym.

Uczestnicy spotkania byli zgodni co do tego, że źródłem podziału jest brak miłości, a dialog w duchu miłości na wszystkich poziomach życia kościelnego jest niezbędny dla zwiększenia wiarygodności Kościołów w dziele ewangelizacji.

Завершеннем симпозіуму була сесія присвячена переходові виді уніонізу до екзелізіогії Церков-сестер. В тій частині опольської зустрічі свої погляди висловили представники українських грекокатоликів: о. декан Мирон Бендик з Дрогобича та автор цих рядків. Гість з України зосередився на екуменічних ініціативах, які мають на меті відродження церковної єдності в Україні. Нижче підписаній говорив про документ з Арича (див. «Благовіст» № 9 від вересня 1991 року) і його сприйняття грекокатоликами. Висновком лояколя була констатація того, що пробним каменем чистоти намірень латинської Церкви, своєрідним «садочком» справжнього екуменізму, є її підхід до Східних Католицьких Церков - попланування їхніх прав, акцептация окремішності, принаймні, пасивне сприяння збереженню і розвиткові.

о. Богдан Панчак

Церквя в Туринському

БЛАГОВІСТ - суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор колегія: о. Юліан Гбур (o.D)-відповідальний редактор, о. Богдан Панчак (o.P), Любомир Тхір (pt), Дарія Гаврильєва - технічна редакція. Постійна співпраця - Богдан Тхір (pt).

Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції. Матеріали не замовляються. В оправданах випадках застежуємо собі право виправдати і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації простию вислати у машинописах, або у чітких рукописах.

Адреса редакції: «ВЛАНОВІСТ»
ul. Chopina 17,
11-220 Górowo Iławskie

Передплату можна оформляти безпосередньо в редакції.